

δεξιάν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν νεανιῶν. Ἀκολουθεῖ δὲ τὸν ἐφρήθον ὁ ἵππος αὐτοῦ.

Τῶν καλλίστων τέλος ἀθηναϊκῶν νεκρικῶν ἀναγλύφων τῶν παρὰ τὸ Δίπυλον εὐρεθέντων εἶνε ἡ πολλοῦ λόγου ἀξία στήλη τοῦ Δεξιλέω. Τὸ καλλιμάρμαρον τοῦτο μνημεῖον ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ εἰς τὸν ἐκ Θορικοῦ νεανίαν Δεξιλέων τὸν υἱὸν τοῦ Λυσανίου θανόντα μετὰ τεσσάρων αὐτοῦ συντρόφων ἐπὶ τοῦ ἀρχόντος Εὐβουλίδου (394—393 π. Χ.) περὶ τὴν Κόρινθον, καθ' οὓς χρόνους ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἀναταλκιδείου εἰρήνης ἢ Ἑλλάς ἀνεκικατο ὑπὸ τοῦ βοιωτικοῦ καὶ τοῦ κορινθιακοῦ πολέμου. Ὁ Δεξιλέως εἰκονίζεται μαχόμενος ἀπὸ τοῦ θυμοειδοῦς αὐτοῦ ἵππου πρὸς πολέμιον νεαρόν, ὅστις ἤδη κείται κατὰ γῆς ματαίως παλαιῶν πρὸς τὸν ἐφιππον ἀντίπαλον. Παριστάνεται λοιπὸν ὁ Δεξιλέως ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐν στιγμῇ ἐπιτυχίας καὶ πρὸ τῆς μοιραίας ὥρας. καθ' ἣν ἐμελλε πίπτων ἐν τῷ ἀγῶνι, εἰς ὃν εἶχε τάξει αὐτὸν ἡ πατρὶς, νάναδειχθῆ ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἐπισκόπησις τῶν ἀττικῶν ἐπιθυμῶν ἀναγλύφων μολὶς που παρέχει πλήρη εἰκόνα τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου βίου τῶν Ἀθηναίων, οἷος ἀπεικονίζεται ἐπὶ τῶν τάφων. Σειραὶ ὅλαι μνημείων, ὧν ἀρκεῖ νάναφέρω ἐνταῦθα τὴν τῶν λεγομένων νεκροδείπνων, δὲν ἔγεινεν ἐνταῦθα ἀντικείμενον τοῦ ἡμετέρου λόγου. Ἀλλ' ἀκούουσιν ὅπως δῆποτε τὰ λεχθέντα καὶ αἱ ἐνταῦθα ἀποτυπωθεῖσαι εἰκόνας, ὅπως παράσχωσιν ἰδέαν τινά, ἔστω καὶ ἀνεπαρκῆ, περὶ τῆς σημασίας ἣν θὰ ἔχη συντελουμένη ἢ δημοσίευσσις ἢ διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ κ. ΣΟΠΖΟ καὶ περὶ τοῦ νέου ἀφθόνου φωτός, ὅπερ δι' αὐτῆς θὰ ἐπιχυθῆ ἐπὶ τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ)

Στὸν σεβαστό μου Γ. Καλοσοφῆρο

“Ὅσο κι' ἂν περνοῦν οἱ χρόνοι γρήγοροι, ὅσο κι' ἂν ἀλλάξανε ἀπὸ τότες οἱ καιροί, ἀκόμη ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀπὸ τὴν καρδιά κι' ἀπὸ τὸ λογικὸ δὲν φεύγει ἡ γλυκεῖα καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ μουσικοῦ μας μετὰ τὰ μελαγχολικὰ του μάτια, μετὰ τὸ λιγνὸ πρόσωπό του ἀπὸ τῆς στέρσης καὶ τὴν κακοπάθεια, μετὰ τὰ παλιὰ καὶ μπαλωμένα φορέματα καὶ μετὰ τῆς μαλυθένια φλογέρα του ποῦ τόσο καλὰ ἤξερε νὰ τὴν κάμνη νὰ βγάξῃ τέτοιους θεῖους καὶ ἀρμονικοὺς ἤχους.

Θυμοῦμαι ἀκόμη καὶ σὰν νὰ εἶταν σήμερα μοῦ φαίνεται! τέτοια ἐνθυμήματα ποτὲ δὲν φεύγουν ἀπὸ τὸ νοῦ μας. . . . Εἶταν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου, ἡ περὶ τρελλῆ καὶ χαρούμενη μέρα τῆς ζωῆς μας, γιατί τότες οἱ ἄνδρες γέγονται παιδιὰ, οἱ γυναῖκες

νιές καὶ τὰ παιδιὰ διαῶλοι ποῦ σοῦ χαλοῦν τὸ νοῦ καὶ τὸ κεφάλι μετὰ σφουρίχτρες, μετὰ φωνές, μετὰ κλάματα καὶ κάθε λογῆς τρελλὰ κι' ἄθῶα παιγνίδια. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα κι' ὁ φτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος τὴν ζητεῖ καὶ τὴν ποθεῖ: Ἀχ! τότε θὰ ἔλθῃ, λέγει καὶ τὸ φτωχὸ καὶ τὸ πλούσιο, γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ ὁ πατέρας τὸν μπουναμᾶ. . . .

Τὰ μαγαζιά τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς σπηλιᾶς εἶνε ὅλα καταστόλιστα καὶ μετὰ διαολικῆς φωνῆς κράζουν τοὺς διαβάτες ποῦ σὰν ἀναίσθητοι περνοῦν ἕνα, ἕνα μαγαζὶ χάσκοντας μπροστὰ στὶς ὠμορφες καὶ χρωματιστὲς κοῦκλες, τοὺς σιδηροδρόμους μετὰ τὰ μικρὰ καὶ μαῦρα βαγόνια τους καὶ τὰ καραβάκια ποῦ εἶνε ἔτοιμα μετὰ τὶς ἀντένες καὶ μετὰ τὰ πανιά των γιὰ τὸ φθαρτὸ καὶ πρόσκαιρο ταξεῖδι τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἡ ἀκούραστη καὶ ἀχόρταγη ματιὰ βλέπει ἀδιάκοπα καὶ μεταφέρειν ἐπὶ τὴν καρδιά καὶ ἐπὶ τὸ λογικὸ ἰδέες ἄπειρες, χαρούμενες, ποθητές, παλιές, θεῖες, τρελλές. Κι' ἄλλοι μετὰ κάθε λογῆς αἰσθήματα καὶ μετὰ λίγα ἢ πολλὰ λεφτὰ, καὶ μ' ἕνα τάμα στὸν Ἅγιο Βασίλη, πηγαίνουν οἱ τρελλοὶ νὰ ἰδοῦν τὴν τύχη τους, στὶς ταβέρνες, ἐπὶ τὰ καφενεῖα, ἐπὶ τὰ μπόρσα, στοὺς δρόμους ποῦ μέσα σ' ἕνα χρωματιστὸ πιάτο στρυφογορῶν τὸ τουρλουλοῦ, παιγνίδι τῶν παιδιῶν, ἐνῶ ὁ μπαγγέρης φωνάζει μετὰ βροντερῆ φωνῆ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ διαβάτες ποῦ περνοῦν: ἡ κοπέλλα μετὰ τὴν ὀμπρέλα κερδίζει, ὁ κόκορας ἐλάλησε, βάλτε ἐπὶ τὸ τυχερὸ παιγνίδι: πρὶν λαλήσῃ ὁ κόκορος καὶ προτοῦ φύγῃ τὸ καράβι, κι' ἄλλα πολλὰ ποῦ φέρνουν τὰ γέλια καὶ τὴ θλίψη.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια ποῦ στήν πατριδα μου τὰ λένε τουρλουλοῦ, εἶδα μετὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ πηγαίνῃ μετὰ θέληση καὶ φόβο ἕνα παιδί ὅσο δέκα χρονῶ, μετὰ μάτια μελαγχολικὰ, μετὰ πρόσωπο συνηθισμένο ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, μετὰ παλιὰ καὶ ξεσχισμένα φορέματα. Τὸ εἶδα νὰ ζυγώσῃ κι' ἀναίσθητο νὰ χάσκῃ τοὺς παίχτας καὶ τὸν μπαγγέρη ποῦ σὲ κάθε γύρο τοῦ τουρλουλοῦ ἐφώναζε, ἐφώναζε σὰν ρήτορας-κόκορος ποῦ ἐλάλησε κάτω ἐπὶ τὴν παλιόπολη, ἀρλεκίνος ποῦ χορεύει, κι' ἄλλα εὐχάριστα γι' αὐτοὺς ποῦ ἐκέρδιζαν καὶ βαρετὰ γιὰ τοὺς χαμένους, ἐνῶ αὐτὸ ἀκόμη ἔβλεπε μετὰ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιθυμία τὶς δεκάρες καὶ πεντάρες ποῦ ἀδιάφορες ἐκυλιόνταν πότε ἐπὶ τὸ δίσκο τοῦ μπαγγέρη καὶ πότε ἐπὶ τὴν τσέπη ἀπὸ τοὺς παίχτας.

— Ἐ! δὲν παίζεις, Σπύρο, εἶπε σ' αὐτὸ ἕνα παιδί, ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶταν ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ παιγνίδι.

— Καὶ τί θὰ βγάλω; μιά πεντάρη μοναχὴ ἔχω μ' αὐτὴν θ' ἀγοράσω ψωμί.

— Ψωμί ὁ Θεὸς ἔχει καὶ δίνει! κάλλιο παῖζε νὰ δῆς τὴν τύχη σου, γιατί ἂν σήμερα σοῦ φουσήσῃ θὰ κερδέξῃς πολλὰ. . .

Τὰ λόγια τοῦ φίλου του, ὡς φαίνεται, τοῦ ἄρεσαν γιατί τὸ εἶδα νὰ βάζῃ τὸ χέρι ἐπὶ τὴν τσέπη καὶ νὰ γυρεύῃ. Ἐπερίμενα νὰ ἰδῶ τὴν τύχη του καὶ μετὰ τὴν καρδιά παρακαλοῦσα νὰ κερδέξῃ, γιατί ἡ φτώχεια καὶ τὸ φέροσμά του μ' ἔκαμαν νὰ τὸ συμπονέσω καὶ νὰ αἰσθανθῶ μετὰ τὴν καρδιά ἀγάπη ἄπειρη γι' αὐτό.

Πέντε, δέκα λεφτὰ τῆς ὥρας πέρασαν καὶ τὸ

τουρλουλού είχε κάμη αναρίθμητους γύρους, μα τὸ παιδί δὲν εἶδα νὰ βάζει πάνω.

Θὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν πεντάρα τὸ δύστυχο ἢ μετάνιωσε, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου.

— Μωρὲ Σπύρο, τί κλαίς τᾶβολα, ὅ τι ἔχεις θὰ τὸ φᾶς ποῦ θὰ φᾶς, ἂν κερδέξεις ὅμως θὰ ἔχῃς καὶ νὰ χαρίσης.

Σκεπτικό, σκεπτικό καὶ μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι ἄφωνο, ἀχνό, ἀχνό τὸ εἶδα νὰ βάλῃ στὸ ῥωλόγι, ποῦ μετρᾷ τις στιγμὲς τῆς ζωῆς μας καὶ μὲ χτυπόκαρδο νὰ περιμένῃ νὰ σταθῇ τὸ τουρλουλού ποῦ γρήγορα σὰν τροχὸς ἐστρουφογύριζε μαζὶ μὲ τὴν τύχη του, μὲ τὴ θλιμμένη καὶ μονότονη τύχη του. Οἱ γύροι ἔπαυσαν καὶ ὁ μπαγγέρος μὲ τὴν βροντερῆ φωνή του ἐφώναξε:

— Τὸ ῥωλόγι κερδίζει καὶ τᾶλλα χάνουν, ἐπλήρωσε 25 λεπτά καὶ πάλιν τὸ στρουφογύρισε.

Τὸ παιδί χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἀχνό, ἀχνό καὶ μὲ ματιὰ γεμάτῃ φλόγα καὶ χαρὰ τ' ἄρπαξε καὶ τᾶκλεισε στὸ χέρι του σφιχτά, σφιχτά. Ὑστερα ἔβαλε στὸ καρὰβι καὶ ἐκέρδεξε, στὸν κόκορο, καὶ πάλιν στὸ ῥωλόγι καὶ ἐκέρδεξε, ἐκέρδεξε: ἡ τύχη τὸ βοηθοῦσε πολὺ.

— Βλέπω πῶς δουλεύει σὰν ῥωλόγι ἡ τύχη σου, εἶπε ὁ φίλος του, ἂν πᾶς ἔτσι ἀκόμη μισὴ ὥρα θὰ τοῦ πάρῃς καὶ τὰ μαλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Καλὰ θὰ εἶνε, εἶπε χαρούμενο τὸ παιδί.

Δύο τρεῖς γύρους ἔπαιξε ἀκόμη καὶ ὕστερα σὰν τρελλό, χαρούμενο, μὲ ζᾶστερη καὶ φλογερὴ ματιὰ τὸ εἶδα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ ὕστερα σκεπτικό, σκεπτικό καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες νὰ περνᾷ ἀπὸ τὰ καταστόλιστα μαγαζιά. Ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀκολούθησα μὲ περιέργεια καὶ ἐνδιαφέρο, γιατί ἤθελα νὰ μάθω τί θὰ ἔκαμνε αὐτὰ τὰ λεπτά ποῦ μὲ τόσο ἀγῶνα καὶ χτυπόκαρδο ἐκέρδεξε.

Περιπατοῦσε, περιπατοῦσε σὰν ἀναίσθητο σιγά, σιγά μὲ τὸ ῥέμα τοῦ κόσμου, γιατί, ὡς φαίνεται, θὰ εἶχε τὸ δεύτερο βᾶσανο στὴν καρδιά καὶ στὸ λογικό, τί θὰ κάμῃ δηλαδὴ αὐτὸ τὸ κέρδος, ποῦ τοῦ βάρυνε ὅμοια τὴν καρδιά καὶ τὴν τσέπη. Τί νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸ δὲν ἔξερε... Μ' αὐτὰ τὰ λεπτά νὰ σειάζῃ τὰ χαλασμένα καὶ τρύπια παπούτσια του, ποῦ αὔριο, μεθαὔριο θὰ βρέξῃ καὶ θὰ ῥίξῃ χιόνι, ἢ νὰ πάῃ ν' ἀγοράσῃ καμιά παλιογιακέτα γιὰ τὸν κουτσο-Φλέβαρο; Νὰ πάρῃ ψωμί καὶ λάδι τῆς μάννας του ἢ ν' ἀγοράσῃ κανένα παιγνίδι σὰν ὅλα τᾶλλα τὰ παιδιὰ ποῦ χαρούμενα, ἀγκαλιασμένα ἔπαιζαν ὀλόγυρά του μὲ κάθε λογῆς παιγνίδια...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ συλλογισμοὶ ἐβασάνιζαν τρομερὰ τὸ λογικό του καὶ δύο, τρεῖς φορές ἀνεστέναξε πικρὰ, στενόχωρα, παθητικά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴν ἔμεινε, καὶ ὕστερα τὸ εἶδα νὰ μπαίνει δειλό, δειλό σ' ἓνα πλούσιο, καταστόλιστο μαγαζὶ ἀπὸ διάφορα καὶ ὡμορφα παιγνίδια, γεμάτο ἀπὸ γυναῖκες, ἄνδρες, παιδιὰ, ποῦ ἀγόραζαν μπουναμάδες γιὰ τὴν ἀνεψιά τους, γιὰ τ' ἀγγόνια τους, γιὰ τίς θυγατέρες των καὶ τὰ παιδιὰ των, ἐνῶ τὸ μάτι τοῦ ὑπέρτερου ἐκύτταξε προσεχτικὸ δεξιά, ζερβιά. Ἡ ματιὰ του σ' αὐτὴν τὴ μεγάλη κίνηση ἀντίκρισε τὸ φτωχὸ παιδί ποῦ δειλό, δειλό σὰν κλέ-

φτης ἔμπαινε στὸ μαγαζὶ. Γρήγορος τὸ ἐζύγωσε, τὸ κύτταξε καλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ σὰν τὸ εἶδε ἔτσι, σ' αὐτὰ τὰ γάλια, τῶσπρωξε μὲ ἄγριο θυμὸ καὶ τοῦ εἶπε.

— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶνε πρᾶμα γιὰ τὴν τσέπη τοῦ καθενός· πρέπει πρῶτα νὰ πλύνῃς τὰ χέρια σου μὲ ἀγγλικὸ σαποῦνι καὶ ἔπειτα νὰ μπαίνῃς ἐδῶ μέσα... Ἐλα βάρδα, πήγαινε στὸ καλὸ.

Ὁ μικρὸς μας στὶς σπρωξιὲς δὲν ἐθύμωσε· μὴνᾶχα ἓνα κοκκινάδι ἐχρωμάτισε τὰ βαθουλὰ μάγουλά του καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ· μιὰ ματιὰ ὅμως ποῦ ἔδωκε σ' ἓνα παιγνίδι ποῦ εἶταν ἐκεῖ κρεμασμένο στὸν καταστόλιστο τοῖχο τὸν ἐκράτησε, τὸν μάγεψε...

— Ἐ! ἀκόμη κάθεται... δὲν ἐχόρτασες νὰ βλέπῃς;

— Ὅχι... ἦλθα ν' ἀγοράσω, εἶπε ὁ μικρὸς μας μὲ λίγη περιφάνια, μὰ σὰν μὲ διώχνεις φεύγω, πάω ἄλλου.

— Ἐλα, ἔλα, θὰ βρῆς ἐδῶ καλὸ καὶ φίνο πρᾶμα: τί θέλεις...

— Αὐτὸ ἐκεῖ... πόσο ἔχει;

— Ποιό... αὐτὴ ἡ σφουρίχτρα ἔχει πολὺ καὶ δὲν σὲ συμφέρει νὰ τὴν ἀγοράσῃς· ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς σφουρίχτρα καλὴν καὶ εὐθηνή, πάρε αὐτὴν... καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ ζύλινη.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε καλὴ, δὲν ἔχει τρύπες πολ-
λές, ὕστερα εἶνε ἀπὸ ζυλο πρόστυχο: αὐτὴν θέλω νὰ παζαρεύσω, τὴν πουλεῖς;

— Ἄφου τὴν θέλεις... ἔχει τρεῖς δραχμὲς.

Ὅταν ἄκουσε ὁ μικρὸς μας τὴν τιμὴ τῆς ὀλίγου ἐδείλιασε καὶ εἶπε: εἶνε πολὺ ἀκριβή, πάρα πολὺ.

— Ἀξίζει τὴν τιμὴ τῆς, γιατί εἶνε πρᾶμα γαλι-
λικό· ἐσὺ πόσο δίνεις;

— Ὅσο ἔχω... αὐτὰ ποῦ κέρδεξα... δύο δραχμὲς καὶ δέκα λεπτά.

— Καρτέρεσε νὰ ῥωτήσω τ' ἀφεντικό καὶ ἂν συμφέρῃ τὴν παίρνεις.

— Ἀφεντικό, δύο δραχμὲς καὶ δέκα λεπτά δίνου-
νουν γι' αὐτὴν τὴ φλογέρα, νὰ τὴν δώσω;

— Δόσ' τὴν καὶ ἄς χάσουμε ἀπὸ τὸ διάφορο, εἶπε ὁ ἐσπλαχνος ἀφεντικός καὶ ἐξακολούθησε τὴ δου-
λειά του.

Ὁ μικρὸς μας ὡς ν' ἀκούσῃ τὸ «δόσ' τὴν» μὲ τρομερὸ χτυπόκαρδο καὶ μὲ παρακλητικὴ ματιὰ πότε ἔβλεπε τὸν ἀφεντικό καὶ πότε τὸν ὑπέρτερο, καὶ ὅταν ἄκουσε—δική σου εἶνε—μὲ μιὰς χαρούμενο ἔστρεψε τὴν τσέπη του καὶ χωρὶς παραμικρὴ λύπη ἔφυγε ἄφωνο. Κατακόκκινε καὶ ἐνθουσιασμένο ἐβγήκε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ βαστώντας σφιχτά, σφιχτά τὴν σφουρίχτρα του. Ἀνυπόμονο ἐζύγωσε ἓνα φα-
νᾶρι καὶ μὲ περιέργεια ἄρχισε νὰ τὴν ζετᾶζῃ, νὰ τὴν βάζῃ στὰ χέρια, νὰ τὴν θαυμάζῃ σὰν νὰ εἶταν διαμάντι. Ἡ σφουρίχτρα ἦταν μακριὰ ὅσο δύο πα-
λάμες, μὲ ἔρτὰ τρύπες καὶ φτιασμένη ἀπὸ μέταλλο καλὸ.

— Δὲν μὲ γέλασε, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, θὰ ἀξίζει
τὰ λεπτά ποῦ ἔδωκα.

Ὅσο εἶχε προχωρήσῃ ὡς τὴν πλατεῖα ἐκά-
θισε σ' ἓνα μπάγκο, καὶ ἄφου ἐκοίταξε καλὰ ὀλό-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ αἰθόνημα τοῦ τοπικισμοῦ τῆς γάτας.

γυρὰ του μὴ τὸν ἔβλεπε κανεὶς, τὴν ἔβαλε στὰ θερμὰ χεῖλια του καὶ ἄρχισε νὰ βγάζη τρεμουλιαστοὺς καὶ παραδαρμένους ἤχους, γιατί δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρεμένο καὶ μεγάλη ζάλη τὸ κατεῖχε.

— Αὐριο πουρνό, ὕστερα ἀπὸ τὸν καφέ θὰ τὴν δοκιμάσω, γιατί ἡ κακὴ ὄρεξη καὶ τὸ χτυπόκαρδο δὲν μ' ἀφίνει...

Ἐσηκώθηκε καὶ κρατώντας τὴ φλογέρα του σφιχτά, σφιχτά, σὰν τίμιο ξύλο, νηστικό ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

*

Τὴν ἄλλη μέρα πουρνό, πουρνό σ' ἓνα παράμερο μέρος τοῦ βοσκιέτου, κάτω ἀπ' ἓνα σκιερό δένδρο ἐφαίνονταν νὰ παίζη ὁ μικρὸς μουσικός μας τὴν ποθητὴ φλογέρα του καὶ νὰ μαθαίνει μοναχὸς τὰ πρῶτα σκαλιὰ τῆς μουσικῆς. Σιγά, σιγά καὶ μέρα τὴ μέρα ἄρχισε νὰ παίζη τραγούδια τοῦ καιροῦ, τὸν ὕμνο μας, κανένα κομματί ἀπὸ κανίαν ὄπερα καὶ ἄλλα φανταστικά, τρελλὰ τῆς καρδιάς του τραγούδια. Σὲ λίγο καιρὸ ὅλοι στὴ χώρα τὸν ἤξεραν καὶ τὸν ἔραζαν «ὁ μικρὸς μὲ τὴ φλογέρα» καὶ κάθε πρωὶ ἢ ἀπόγευμα στὸν περίπατο, στὸς δρόμους, στὴν ἀγορὰ, ὅλοι ἠθαύμαζαν τὴ μεγάλη του τέχνη καὶ ἐξυπνάδα, γιατί μπορούσε νὰ βγάζη μ' αὐτὴν τὴν κουτσοφλογέρα τέτοιους ἀρμονικούς ἤχους. Κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του εἶταν σὰν τρελλός· πολλὰς φορὰς ἔμεινε νηστικός καὶ ἔφαγε ξύλο ἀλύπητο ἀπὸ τὴ μάννα του, γιατί θέλησε νὰ χορτάσῃ τὴν ὄρεξη τοῦ καθενὸς φιλόμουσου καὶ θαυμαστή του...

Τὸ ξακουστὸ ὄνομά του καὶ ἡ φήμη τῆς τέχνης του ἔπεσε καὶ εἰς τ' αὐτὰ ἐνὸς φιλόμουσου: δὲν πρέπει νὰ πάῃ χαμῆνη τέτοια ἰκανότης, εἶπε, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν προσκαλοῦσε στὸ σπίτι του. Τὸν ἐξέταξε καλὰ καὶ εἶδε ὅτι μὲ τὴ μουσικὴ περισσότερο ὀμιλοῦσε ἢ καρδιά καὶ ἡ φαντασία του παρὰ ἡ μολυβένια φλογέρα του.

— Εἶσαι πολὺ ἰκανός, παιδί μου, κάτι θὰ γίνῃς μιὰ μέρα, κοίταξε ὁμως νὰ μὴ βαρεθῆς τὴν τέχνη, νὰ τὴν βάλῃς ἀκόμη στὴν καρδιά σου, τοῦ εἶπε ὁ φιλόμουσος καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα γράμμα λέγοντάς του...

— Αὐτὸ νὰ τὸ πᾶς στὸν δάσκαλο τῆς Φιλαρμονικῆς, θὰ σὲ βάλῃ στὸ σχολεῖο...

Ὁ μικρὸς μουσικός μας ἐπῆγε καὶ ἐγράφηκε στὸν κατάλογο ἀπὸ τοὺς μαθητάς, στὴν τάξη ἀπὸ τὰ ξύλινα ὄργανα (clarini). Στὴν ἀρχὴ προχωροῦσε καλὰ στὴν τέχνη του, μὰ τὸ προσταχτικό τοῦ δασκάλου, οἱ τέσσεροι πύργου τοῦ σχολεῖου, οἱ κακὲς συντροφιές, ἡ στέρση καὶ ἡ πείνα τὸν ἔκαμαν μόνον ἓνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μουσικούς τοῦ τόπου μας· τὴν τέχνη του ὁμως, τὸ πάθος καὶ τὸ αἰσθαντικό τῆς καρδιάς του τὸ στράβωσαν, τὸ κατέστρεψαν.

Κέρουρα

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

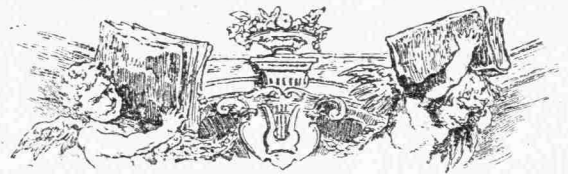

Οἰκογένεια κατοικοῦσα ἐν Μαγεντία (Mainz) ἐδώρησεν ἐσχάτως ἐξαίρετον γάτον εἰς τινὰ ἀγρότην διαμένοντα πλησίον τῆς Δαρμστάτης (ἢ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἀπόστασις εἶνε περίπου 50 μιλίων). Ὁ νέος ἰδιοκτήτης τοῦ ζῴου ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς καλῶς κεκλεισμένου κοφινίου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Δαρμστάτην, ὅπως ἐκείθεν τὸ μεταφέρει εἰς τὸ χωρίον του. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ζῴον ἐξηφανίσθη καὶ οὐδαμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὕρωσιν, διότι εἶχεν ἐπιστρέψει πάλιν κακῶς ἔχον, καὶ εἰς ἐντελῶς ἀξιολύπητον κατάστασιν, εἰς τὴν πρώτην οἰκογένειαν. Πῶς ἠδυνήθη τὸ πτωχὸν ζῴον νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀπὸ Darmstadt μέχρι Mainz ὁδὸν εἶνε ἐντελῶς ἀκατανόητον.

Ἄγγελος τρώγουσα κρέας.

Ἐπάρχουσι ἀληθῶς πολλὰ ἐξαιρέσεις κανόνων αἰτινες μᾶς ἐκπλήττουσιν, ἀλλὰ ἀγγέλος κρεωφάγος θὰ ἦτο ἡ περιεργότερα ἐξαιρέσις διὰ ζῴων ὅπερ ἀνήκει εἰς τὰ ἀναμνηρικαστικά χορτοφάγα. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἡ τοιαύτη ἐξαιρέσις ἢ, ἐὰν δὲν εὐρίσκωμεν ἐπιθεμένην εἰς τὸν «Naturaliste» τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1892, δὲν θὰ ἐπιστεύομεν. Οὗτος λοιπὸν ἀναφέρει περὶ μιᾶς ἀγγέλου ἐν Τέξας, ὅτι ἔτρωγε τοὺς ποντικούς, οἵτινες ἐπιπτον εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου εὐρίσκето. Τσαυτὴν δ' ἐπιθυμίαν νωποῦ κρέατος εἶχε, ὥστε μόνον ἐν ἐλλείψει τούτου ἔτρωγε καὶ χορτόν, καὶ διὰ τούτου μάλιστα κατέφαγε μίαν φορὰν δύο ἐκ τῶν μοσχαριῶν τῆς, τὰ ὅποια δὲν εἶχον ἐπαρκῶς προφυλάξει. Ἐπάρχουσι ἀληθῶς καὶ ἴπποι οἵτινες τρώγουσι κρέας, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσιν, τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ μόνον ὑπὸ ἐντελῶς ἰδιαιτέρας περιστάσεως. Ἐπάρχουσι μάλιστα καὶ πτηνὰ ἅτινα ἀναπτύσσονται εἰς κρεωφάγα π. γ. ὁ κότσυφος, ἀφ' οὗτο ἐγένετο πτηνὸν τῶν πόντων. Ἄλλ' οὗτος ἦτο τοῦλάχιστον ἀνέκαθεν ἐντομοφάγος. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωσι τὰ πεπτικά ὄργανα ὑπὸ τὸσον ἐντελῶς διαφόρους τροφικὰς συνθήκας;

P.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Τὸ γεγονός τοῦ δεκαπενθημέρου καθ' ἅπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον, εἶνε ἡ δημοσίευσις τῆς Λούρδης, τοῦ νέου μυθιστορήματος τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ. Ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς σειράς, τὴν ὅποιαν προανήγγειλεν ὁ Ζολᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ τρεῖς πόλεις» ἢτοι Λούρδη, Ρώμη, Παρίσιαι. Ἡ Λούρδη, γαλλικὴ πόλις περιφημὸς διὰ τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν τῆς, εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας προστρέχουν πανταχόθεν οἱ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπηλπισμένοι ἀσθενεῖς, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ νέου ἔργου, καὶ περιγραφαὶ τοῦ ὁποίου θεωροῦνται ἐκ τῶν τελειότερων, τὰς ὁποίας ἔγραψε ποτὲ ὁ τὸσον περι-